

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΕΡ ΚΕΝΕΝΥ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΟΜΠ

Μάμπελ, πού λίγο καιρό, είχε δείξει ότι ήμουν ο τύπος της. Ο τύπος που προτιμούσε. Όταν όμως ο Φρέντ αγόρασε ένα καινούριο αυτοκίνητο, μιά υπέροχη γκριζά «Μερσεντέζ», ή δική μου ή «Φρόντ» Έχασε όλη τη λάμψη της. Το καινούριο αυτοκίνητο του Φρέντ ταριάζε με το χρώμα των ματιών της Μάμπελ. Κι' ή Μάμπελ έκανε σαν τρελλή από τη χαρά της. Η «Μερσεντέζ» του Φρέντ ήταν ένα θαύμα, ένα όνειρο!

«Ένα όνειρο, στ' αλήθεια, που μου έκοβε τον ύπνο και μ' έκανε νευρασθενικό! Την είχα τάξει μιά χαρά... Κάθε φορά που τηλεφωνούσα στη Μάμπελ, γιά να της ζητήσω ένα εαντιθύ, —ού άπαντοσε στεροδύτητα :

—Δέν μπορώ, Μπόμπ. Θάρθη να μέ πάρη ο Φρέντ μέ τ' αυτοκίνητό του...

—Νά τρέμα να μόν είνε στό σπίτι, ή καταστροφή της που άπαντοσε: —Η κυρία βγήκε μ' έναν κείνο, που έχει ένα γκριζό αυτοκίνητο...

—Ο! αυτά έδειξαν καθαρά ότι ή Μάμπελ που έκανε άπιστίε, Μά το ποτήρι της πήρασε ξεχειλίσε πιά, όταν έμαθα μιά μέρα ότι οι δύο ερωτευμένοι έτοιμαζόντουσαν να πάνε να περάσουν μιά όλοζήρη έδωμάδα στό Χόλλυγριντ. Γιά φαντασθήτε : Στο Χόλλυγριντ ! Στον Παράδεισο των ερωτιζών ζευγαριών...

Με μιά υπεράνθρωπη προσπάθεια κράτησα τά δάκρυά μου κα' όρχησα να ανυπόζωμια τί έφερε να κείνο. Συγκρατήσα, μάλιστα, τόσο το μεγάλο μου, ώστε μου φάνηκε μιά στιγμή ότι θά φασάζα σαν μούλτα. Και τί ζήτησ που μέ είχε πιάσει !... Παρ' όλο τον άέρα που φουούσε, βγήκα έξω δίχως πανοφόρι...

—Νά πάρη ή όαγή ! Έξή μέρες τραγούζα εδω κι' έχει, σαν κοκασμένη φρυτί. Τέλος, έφρεζα στό σπίτι της Μάμπελ. Ο Μαύρος ύπνηρτής κι' ή Μαύρη γριζόσσα καθόντουσαν στό σαλόνι. Η χαμαριόσα είχε πάει άδειά...

—Πού είνε ή μίς Μάμπελ ; ρώτησα τον Μαύρο ύπνηρτή.

—Εκείνος σήκωσε τους όμους του άδιάφορα.

—Μά δέν βλέπεις πόσο ύπνηρτος ; του φώναζα. Πού είνε ή μίς Μάμπελ ; Πες μου γρήγορα, που είνε ;

—Ο Μαύρος που έρωξε μιά καζέποπη ματιά κι' έπειτα έβλεπε τη γλώσσα του.

—Έφυγε μ' ένα γκριζό αυτοκίνητο, που είνε.

—Α ! Μ' ένα γκριζό αυτοκίνητο ! Θαμάσια ! Ήξερα που ήταν. Είχε πάει μέ τον Φρέντ στό Χόλλυγριντ...

Βγήκα σαν τρελλός απ' τό σπίτι της, τρίζοντας τά δόντια μου από τη λύσσα. Θεέ μου ! Τί έφερε να κείνο ; Πώς θά τους έμολόζα να μείνουν μαζί ; Άζαφρα μιά σατυνική ιδέα άστραψε στό νού μου. Διάβολε ! Αυτό μάλιστα ! Ήταν ένα περιγίμιο κούπο.

Πήδησα άμέσως στό πρώτο ταξι που πενούσε από μπροστά μου και τραβήξα γιά τό Τηλεγραφείο. Έκει έστειλα στον μοναδικό ξενοδόχο του Χόλλυγριντ τό ακόλοιο τηλεγράφημα :

«Δυό τρελλοί δραπέτευσαν άπό τό Φρενοκομείο μας, εκλεφαν μιά γκριζά «Μερσεντέζ» και κατέφυγαν στό ξενοδοχείο σας. Τό ύφος τους είνε άπατηλό. Είνε ήσυχου, μιά όταν τους πιάσει άξαφνα ή τρέλλα,στραγγαλίζουν όλο τον κόσμο ! Απομονώσατέ τους ! Έρχομαι γρήγορα. Ο Δευθυντής του Φρενοκομείου Λάρικ.

Αυτό το τηλεγράφημα που ζώπησε δύο γέφυτα. Μά δέν βαρέσατε !... Θά πορεύσα και την φρυγή μου άκόμα, γιά να μωρέσω να έμολόσω τη Μάμπελ να μ' άπατήση...

Η φαντασία μου είχε πάει δρόμο σαν άφηνιασμένο άλογο. Έδίελα τώρα τον Φρέντ να οδηγιάη από τη λύσσα, καθώς τον τραβήσαν γιά να τον άπομονώσουν τά γκαρσόνια του ξενοδοχείου. Από την άλλη μεριά πάλι έδίελα τη Μάμπελ να γκαυιά τά πόδια της σαν τρελλή και να ξεφωνίη από την άπελπισία... Με πόση περιφρόνηση κίταζε τώρα τον Φρέντ ! Μά σε λίγο, μόλις θά έφτανε με τί «Φρόντ» μου, θά διορθώ-

νότουσαν όλα. Θά έξηγούσα στον ξενοδόχο ποιού ήσαν, κόνοντας ότι δέν ξέρω τίποτα γιά τό τηλεγράφημα, και θά τους έλευθέρωνα. Κι' ή Μάμπελ τότε θά παρατούσε τον Φρέντ, που θά τον θεωρούσε ως ύπαίτιο αυτής της συμφοράς της, και θά γυρίσε μαζί μου στό σπίτι της. Αυτό όμως τό τρελλό όνειρό μου ήταν μοιραίο να διαλυθί σαν σαπούνιουρα. Κι' άκόμασε πως :

Άνέθρα στη «Φρόντ» που και τραβήξα γιά τό Χόλλυγριντ. Στις τέσσερες ή ώρα τ' απόγευμα ήμουν στό μέση του δρόμου. Έκει πέρα άίως μέ βρήκε ή πρώτη άτυχία. Αναγάζθηκα ν' αλλάξω ένα λάστιχο. Τόρωσα σαν βασιτάζος, λήγδωσα τό μεταξόστο ποικάμισό μου και έκαβα γόνετα στό παντάλονι μου. Παρ' όλα αυτά, ήμουν εύντηχιμένος ! Γελούσα από τη χαρά μου και κάθε τόσο σφύριζα κι' από ένα εϊθίμο τραγονόδα. Μά στις τέσσερες και μισή δέν ήλθε και δέν είχα κείμυ τά σφουρίγματα. Η «Φρόντ» μου καρφώθηκε στη μέση ενός χοριοτί. «Οτι κι' άν έκανα, δέν κατάφερα να την ξεκολλησω. Κίτταζε τη μηχανή, το γράζι, τις μπαταρίες, έβλεπα, βίδωσα, ξεβίδωσα, λάδωσα, έκανα ό,τι μπορεί να φαντασθί κανείς γιά να διορθώσω τη βλάβη της. Μά τίποτα ! Τίποτα ! Η «Φρόντ» είχε κρυώσει, σαν να είχε πεθανεί... Κατέφυγα τότε στό μηχανικό του χοριοτί, έναν ασπρομυδάλλο γέρο, που άντι να διορθώση τη μηχανή, τη γάλωσε περισσότερο...

—Χωροτα τά είχα καταφέρει ! Πώς θά έφταντα τώρα στό Χόλλυγριντ ; Μ' ένα άλλο αυτοκίνητο ; Μά δέν ήπιχησε ούτε χωροτά σ' εκείνο το χοριοτιδάκι. Ζήτησα μιά μοτοσυκλέττα, μά δέν είχε κανείς. Ζήτησα ένα ποδήλατο, μιά ούτε κα ποδήλατο είχε κανένας τους.

—Ένα άλογο ! φώναζα. Ένα άλογο !...

Οι γέροι χωροτάδες, που κίτταζαν ήσυχα την πία τους, χαμογέλασαν.

—Δουλεύουν δια στα χωράκια, που ειλαν.

—Έρπετε λοιπόν να πάω με τά πόδια στό Χόλλυγριντ ; Ήθελα έξη όλοζήρες όρες ! Κι' έπειτα, μοροσά να χάσω τη νύχτα τό δρόμο, κι' άντι γιά τό Χόλλυγριντ να βρωδω σε καμιά άλλη πόλι.

Ο μηχανικός τότε με συμβούλευσε να περμείνω ως τό πρού, σαν να ήπόκειτο να γίνη το πρού κανένα θαύμα !... Τί λύσσα, που μέ είχε πάσει ! Αρχισα να κίτασάμυ τη «Φρόντ» μου, μά δέν ήμω άναγάζθηκα να σταματήσω, γιατί ήταν μωροσά τά πόδια μου από τά χτυπήματα. Θεέ μου ! Πώς θά μωρέσω να ξεχάσω ποτέ εκείνη τη νύχτα ; Δέν μωρέσα ούτε μιά στιγμή να κλείσω μάτι.

Στις πέντε ή ώρα το πρού έφρεζα και φώναζα τό μηχανικό. Πέσαμε κι' οι δύο με τά μοτσα στη δουλιά και τέλος, σαν να είχε γίνη κάποιο θαύμα, ανακαλήφραμε τη βλάβη της μηχανής. Στις έφτά ή ώρα ή «Φρόντ» δούλευε σαν ρολόι. Όχιρ ! Ένα άβίασταχο βάρος είχε φύγει από τό στήθος μου. Στις όχτώ έφρασα στό Χόλλυγριντ.

Ήταν άπίστοτο ! Στις όχθη μου φάνηκε ότι με ξεγελούσαν τά μάτια μου ! Η Μάμπελ κι' ο Φρέντ, όλοζορα, άκουμπόναν στο παρόδωθο ενός δοματίου, δίπλα — δίπλα...

Η Μάμπελ, μόλις με είδε, έβαλε τις φωνές.

—Άλλο, Μπόμπ ! Έκανες πολύ καλά που ήρθες... Είσα ή σωτηρία μας...

—Μά τί συμβαίνει ; ρώτησα γουρλώνοντας τά μάτια μου.

—Άκουσε, Μπόμπ, που φώναζε ο Φρέντ. Πέσαμε θήματα μιάς αμεψηγίσεως. Χτέζ τ' απόγευμα έφρασα εδω πέρα με την Μάμπελ... Μά καλύτερα να μην ερχόμουν, γιατί ήσπερα από μιά ώρα, δέν ξέρω τί έπαθε ο ξενοδόχος και μιάς πέρασε γιά τρελλούς. Μας άνάγκασε λοιπόν διά της βίας να μωτομει σ' αυτό τό δωμάτιο κι' ύστερα μας κλείδωσε απ' έξω !... Φαντάσου, Μπόμπ, ότι περάσαμε όλη τη νύχτα μαζί !...

—Όλη τη νύχτα ; Έκανα, έτοιμος να λιποθυμώσω.

—Ναι, ναι... φώναζε ή Μάμπελ, ξεσπόντας σ' ένα ποηδό γέλιο.

Διάβολε ! Αυτό θά πη άτυχία !... Παραδέχτηκα ότι ήμουν ένας βλάκας με περικεφαλαία και σκωβόνας τό κεφάλι, τίγα να βρω τον ξενοδόχο, γιά να του έξηγησω ποιού ήσαν οι «ετρελλοί»... Έπειτα έφρυγα κρυφά από τό Χόλλυγριντ, καταντρομάσμενος, και γιά να εκδικηθώ κάποιον, άπό τη λύσσα μου έβαλα φωτιά στη «Φρόντ» και την έκαβα σαν ποροτέχνημα...

Η Μάμπελ, ύστερα από ένα μήνα, παντρεύτηκε τον Φρέντ.

—Πού είνε ή μίς Μάμπελ ; ρώτησα τον Μαύρο ύπνηρτή.